

Imádság Jézussal

Lekció: 2 Móz 16, 11-21; Máté 6, 25-34

2012. január 22.

Textus: Máté 6, 11

Gazdagrét

Személyes kéréseink

(Hangfelvételtől lejegyezte Papp Noémi)

Az Úr imádságának soron következő kérése: „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. Ennek a sorozatnak az a címe, hogy tanuljunk Jézussal imádkozni. Ez két dolgot jelent számunkra, amit ezekben a hetekben újra és újra elmondok, mert fontos, hogy tudjuk. Az egyik, hogy ez az imádság Jézus imádsága. Ez nem egy olyan imádság Jézus ajkán, amit odaad a tanítványoknak, hogy így imádkozzatok, Ő pedig valahogy máshogy imádkozik. Hanem amit nekünk ad, az az Ővé. Ezért csak Jézussal együtt, csak Jézus által imádkozhatjuk ezt az imádságot megfelelő módon, azzal a lelkülettel, azzal a szívvel, ahogy Ő imádkozta. Persze bármikor el tudjuk mondani, de csak Jézus által lesz az, aminek Ő szánta.

A másik hangsúlyunk pedig az, hogy nem az a célunk, hogy többet tudjunk az imádságról, vagy arról, hogy Jézus hogyan imádkozott és mit tanított, hanem az a célunk ezekben a hetekben, hogy jobban imádkozzunk. Ez jelentheti azt, hogy többet imádkozunk, mert feltámad bennünk az imádság lelke, de nem feltétlenül ez a cél. Lehet, hogy valaki nagyon-nagyon sokat imádkozik, ez esetben neki ez inkább azt jelenti, hogy jézusibb módon kezdjen el imádkozni. Tehát azért beszélünk erről, hogy imádkozzunk, a mindennapjainkban az imádság egy új helyet kapjon és megújuljunk az imádságban. Éppen ezért a mai igehirdetésben egy hosszabb összefoglalót szeretnék adni egyáltalán az imádságról, arról, hogy hol vagyunk most ebben az imádságban, és hogyan segíthet minket a Miatyánk abban, hogy változzon az imaéletünk. Ezek után fogok majd a most felolvasott kérésről beszélni.

Ahogy ezekben a hetekben én magam is többet foglalkozom a Miatyánkkal, ahogy többet imádkozom, ahogy olvasok, ahogy visszatekintek az életemre, a megvalósult dolgokra, az elmulasztott dolgaimra, a következő mondat kristályosodik ki bennem egyre inkább: az életed az, ami az imádságod. Az életed az lesz, ami az imádságod. Tulajdonképpen ezzel kezdtük, csak akkor még nem fogalmaztam meg így. A mottója ennek a sorozatnak egy Szabó Imrétől való idézet, amit 1926-ban írt, mikor belevágott a Fasori gyülekezetben a Miatyánk tíz estén keresztül tartó magyarázatába. Azt mondta, „Tizenöt éve vagyok rendszeres imádkozó életet folytató ember, s itt, ez áhítatsorozat elején megvallom, hogy az életem legnagyobb kincsének a Krisztus bírása után azt tartom, hogy imádkozhatom. Mindent, amivel bírok, ezzel az ásóval ástam ki. Amivé lettem, az imádkozás által lettem. Ha nem tudtam volna imádkozni, úgy

érzem, elsatnyult és elveszett volna az életem.” (Mi Atyánk – Tíz meditáció, 9)
Az életed az lesz, ami az imádságod.

Hadd olvassak föl egy másik idézetet is egy angol szerzötől, ami szintén az elmúlt hetekben jött elém, ami a másik oldalát fogalmazza meg ugyanennek az igazságnak. Azt mondja, és ez legyen bátorítás számunkra, hogy *„Minden előrehaladás az imádságban imádságra adott válasz, akár a sajátunkra, akár máséra. Minden igaz imádság elősegíti saját fejlődését és növeli bennünk az imádság erejét.*” Ha elkezdesz egy kicsivel többet, egy kicsivel komolyabban imádkozni, az visszahat, és egyre inkább elmélyülő folyamattá válik, mondja ő. Minden imádság, minden fejlődés az imádságra adott válasz. Éppen ezért viszont így folytatja, *”a legrosszabb bűn az imádságtalanság – a keresztényekhez beszél. Ennek következménye vagy büntetése a nyilvánvaló bűn, vagy gonosztett, valamint az az égbekiáltó következetlenség, amely gyakran megdöbbsent bennünket keresztények életében. Elhagyott minket Isten, mert nem kerestük Őt.*” (Forsyth in: Leanne Payne. Listening Prayer, 29-30) Tehát a bűn mögötti bűn, hogy nem akarunk imádkozni. Amikor szétesik egy keresztény ember élete, amikor széthullik az életünk, sokszor az van mögötte, hogy mi már rég elhagytuk az Atyát, már rég nem imádkozunk és ebből fakad mindaz, ami utána jön. Miért? Mert az életed az, ami az imádságod.

Egy másik oldalról is hadd világítsam meg, ha esetleg valaki azt gondolja, hogy ez nem egy megalapozott kijelentés. Gondoljuk meg ennek az igazságát: az életünk azzá lesz, ahová a belső iránytűnk vezet. Amit magunk előtt látunk, mint vágy, mint cél, ahova el akarunk jutni, ahol elképzeljük önmagunkat, hogy milyenek vagyunk, hogy kik vagyunk, ez határozza meg azt, hogy merre haladunk, mit teszünk, mit nem teszünk, mibe fektetünk be időt, energiát, pénzt, mibe nem, mert meg akarjuk valósítani azt, amit magunk előtt látunk. Ezért tehát ami magunk előtt van, azzá lesz az életünk. Ugyanakkor az is igaz, hogy lehet egy nagyon jó célunk, de ha gyakran kontrollálatlan érzések és indulatok uralkodnak el rajtunk és széthullik az életünk, akkor nem fogunk oda eljutni. Ezt sokan elmondhatják, hogy volt jó célom, a munkával, a családdal, a tanulással, bármivel, egy jó érték volt, egy jó cél volt előttem, de aztán olyan indulatokat, érzelmeket találtam magamban belül, amik elsodortak ettől és nem jutottam el oda.

Az imádságban mind a célunkat, hogy kik vagyunk, hogy miért vagyunk itt, hogy hova akarunk eljutni, mind az egész belső struktúránkat, az indulatainkat, az érzelmeinket, a múltunkat, a jövőnket, mindezt Isten jelenlétében tartjuk. Mindez Isten jelenlétében formálódik, amikor újra és újra kilépünk magunkból és belépünk annak a jelenlétébe, akit szerető Mennyei Atyánknak ismertünk meg. Ezáltal formálódik a vágyunk, formálódik a célunk, az, hogy hogyan látjuk magunkat, hova akarunk eljutni. Azok az erők pedig, amelyek esetleg szétvetnék az életünket, szintén az Atya jelenlétében helyükre kerülnek. Legyőzetteknek.

Vagy éppen az elnyomott dolgok, amiknek meg kellene bátorodni, azok megbátorodnak. Az életed az lesz, ami az imádságod. Mert minden ott dől el.

Éppen ezért ebben a bevezetésben arra szeretném buzdítani mindannyiunkat, magamat is beleértve, akár úgy érezzük, hogy nagyon nem tudunk imádkozni, soha nem imádkoztunk jól, vagy csak mostanában van, hogy nem nagyon tudunk imádkozni, akár úgy érezzük, hogy nagyon megy az imádság az életünkben, hogy tanuljunk meg a Miatyánk struktúrájában imádkozni. Mert ha nem imádkozunk, akkor ez egy óriási segítséget jelent, hogy elkezdjük imádkozni úgy, ahogy Jézus tanította. Ha pedig úgy látjuk, hogy állandóan imádkozunk, akkor ez egy óriási korrekciót lehet, hogy mit is jelent jézusi módon imádkozni.

Ezért hadd vegyem végig azt, amire eddig eljutottunk. Gondold át, hogy hogyan formája az életünket, vagy akárkinek az életét, ha naponta végiggondolja, nemcsak végigmondja gyorsan, hanem át is gondolja, amit ebben az imádságban mond. Hogyan határozza meg az életét és miért igaz, hogy az lesz az élete, ami az imádsága. Így imádkozunk, hogy először Jézussal együtt belépünk Isten jelenlétébe, „mi Atyánk, aki a mennyekben vagy”. Isten tőlem különböző. A mennyekben van, ami azt jelenti, hogy nem egy erő, energia, valami kozmikus sugárzás, vagy nem valaki, aki bennem lakik. Ő tőlünk különálló. Ugyanakkor Jézus Krisztus által az én Mennyei Atyám, bensőséges bizalmi kapcsolat van közte és közöttem Jézus halála és feltámadása által. Ebbe a bensőséges kapcsolatba lépünk be, amikor imádkozunk, a többiekkel együtt, akik velem együtt imádkoznak, akár ha együtt imádkozunk, akár ha nem egy helyen vagyunk, közösen egy egész nép imádkozik. Ha így lépsz be, akkor naponta átéled, hogy Isten gyermekeként jössz az Atyád színe elé.

Másodszor azt mondd, hogy „szenteltessék meg a Te neved”. Arról beszéltünk, hogy az életünknek egy irányultságot ad, az én-központúság helyett Isten gyermekeinek az élete Isten-központú. Téged akarlak megdicsőíteni. Te eljöttél, megváltottál, hogy én a Tiéd legyek és én Teérted akarok élni, a Te neved szenteltessék meg, az én szívem azért dobban, amiért a Te szíved dobban, az én bensőm azért ég, amiért a Te bensőd ég. Ha pedig nem, akkor arról beszéltünk, jöjj Szentlélek a Te tüzeddel és legyen az életem valóban Istent dicsőítő templom. Mert ha csak naponta egy kicsit elgondolkodok ezen, hogy hova irányul az életem, akkor más ember leszek.

Harmadszor „jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod”, ezt a kettőt együtt vettük. Először arról beszéltünk, hogy az Isten országa sokszor láthatatlan, kicsi, mint egy mustármag, de hatalmassá lesz. Amikor azt imádkozza a keresztény ember akár naponta, hogy „jöjjön el a Te országod”, akkor előre tekint. Azt mondja, hogy a teljesség nem itt, ebben a világban jön el, hanem ott és akkor, amikor Isten uralma beteljesedik Jézus Krisztusban. Azaz nem itt kell tökéletessé és kényelmessé lennie az életünknek, nem itt fog minden

meggyógyulni, hanem ott van előttem a perspektíva, hogy egy nap, amikor az Ő országa beköszönt, Isten újjáteremt mindent, vége lesz a hiánynak, vége lesz a bűnnek, a gyásznak, az erőszaknak. Amikor a keresztény ember ezt a mondatot imádkozza és érti, akkor végig előtte van egy perspektíva.

A következő mondatban azt mondja, „legyen meg a Te akaratod”. Itt, most, ma, bennem. Nem úgy imádkozunk, hogy jöjjön el a Te országod, utána felállunk és csináljuk a saját országunkat és uralmunkat. Nem! Jöjjön el a Te országod, utána úgy folytatjuk, legyen meg a Te akaratod általam, legyen az akaratom eggyé a Tiéddel. Legyen ez a mai nap is egy olyan nap, amikor a Te akaratodban járok. Amikor azt akarom, hogy a Te akaratod legyen bennem hatalmas, nagy, és mindenek felett való. Látjátok, hogyan formál? Értitek, mi ez, hogy az életed az lesz, ami az imádságod? Amivel betöltöd az életed, a gondolataidat, a képzeletedet, az formálja az életed.

Így fogunk végigmenni ezen az imádságon. Ma elérkeztünk e hosszú bevezető után a következőhöz, „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. Tegyük fel a szokásos kérdést ebben a sorozatban: Mit jelentett ez a mondat Jézus ajkán? Mit jelentett ez a mondat Jézus számára? Azután pedig, hogyan formál ez az imádság bennünket, hogyan formálja a mi életünket, a mi mindennapjainkat, ha mi ezt az imádságot tudjuk imádkozni?

I. Mit jelentett ez a mondat Jézus számára?

Amikor Jézusra tekintünk, vagy Jézusról gondolkodunk soha ne feledjük el azt, hogy Jézus szívében, gondolataiban, életében, mint ahogy Jézus népe, egész Izrael életében az Ószövetség élő, valóságos történet Istennek élő, és valóságos tetteiről szólt. Ebben éltek. Abban az értelemben, hogy ezt tanulták, ezt fogadták magukba, ez határozta meg a gondolataikat, a szívüket, ez volt a Bibliájuk. Ezért olvastuk fel a lekción az, hogy Isten, miután Egyiptomból kiszabadítja az Ő népét, hogyan gondoskodik róluk, hogy adja a kenyeret, a mannát a pusztában, a sivatagban. Tudjuk, hogy a sivatagban nincs étel, ez nem egy letelepedett élet, ott vagy az Isten ad eledelt, vagy nincs semmi. Nagyon érdekes, hogy minden nap, pontosan egy adagot kapnak. És akik spájzolni próbálnak, azoknak rá kell jönni, hogy ez nem megy. Ez a teljes kiszolgáltatottság. Aki ebben a kiszolgáltatottságban azt gondolja, hogy azért én a holnapot bebiztosítom, annak rá kell jönnie, hogy ezt nem lehet, mert a manna másnapra megbüdösödik és megkukacosodik. Aki sokat akar, annak is csak annyi lesz, mint akinek kevesebb volt. (Kivéve egy nap, Sabbat szombat napján, akkor két adagot tudtak megőrizni, hogy ne dolgozzanak.)

Ott van Jézus életében, ott van Isten népe életében az, hogy az egész múltunk ezen áll. Azért élhetünk mi most, ma, mert volt egy időszak, amikor Isten napról napra táplált bennünket a sivatagban. Napról napra tartott meg minket és nem láttuk soha a következő napot, csak hittük. Csak hittük, hogy lesz. Nem is

tudtunk mást csinálni, mert ha be akartunk spájzolni, akkor kiderült, hogy nem működik. Istenen függtek teljesen. Ez Izraelnek a szerelmes korszaka Istennel, teljesen Rajta függ. Persze közben azért zúgolódik és keménykedik.

Azt kell látnunk, hogy amikor Jézus a kenyérről beszél, akkor ezt mindig az Atya iránti bizalommal éli meg. Jézus mindig az Atya iránti bizalomban éli meg, hogy nem fogunk éhen halni. Jézus tudja, hogy a kenyér nem mindennél fontosabb. Sőt! Szintén olvastuk a lekciónban, hogy az Isten akaratának való engedelmesség megelőzi ezt, azt mondja: „keressétek először az Isten országát”. A Miatyánkban most jutottunk csak el ehhez a kéréshez és előtte az Ő országáért imádkoztunk. Keressétek először Isten országát és igazságát és ez mind, étel és ruházat, amiről beszél, megadatik nektek. Azután a tanítványait úgy küldi ki hirdetni az evangéliumot, hogy bízzanak az Atyában az élelmük vonatkozásában és semmit ne vigyenek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt. Azt egyétek és igyátok, amit ott adnak. Ha befogadnak egy házba, amit ott adnak, azt edd. Félreértés ne essék, ez nem arról szól, hogy Jézus követői mostantól ne dolgozzanak, hanem menjenek házakba, aztán ha kapunk valamit enni, kapunk, ha nem, nem. De amikor Jézus kiküldi őket a szolgálatra, azt mondja, hogy ne akarjátok biztosítani magatokat, hanem bízzatok. És Ő maga valószínűleg ugyanezt gyakorolja, amikor éppen egy ilyen úton van. Jézusban egy nagyon mély bizalom van, a ráhagyatkozásnak a szabadsága van Benne. Annyira, hogy egy példázatban, egy tanításban bolondnak nevezi azt a gazdag embert, aki miután telepakolta gabonával a csűrjeit, azt mondja, hogy én lelkem, sok javad van, sok évre félretéve, pihenj, egyél-igyál, vigadozzál. Meg van oldva a jövő. Jézus azt mondja, hogy bolond! Hát nem tudod, hogy még az éjjel Isten elkérheti az életedet? Még az éjjel vége lehet mindennek? Bebiztosítottad magad? Minek? Kié lesz ez?

Ugyanakkor még egy dolgot hadd mondjak Jézussal kapcsolatban – és most egy kicsit a napi kenyértől már eltérünk –, hogy az evés milyen szerepet játszott Jézus életében. Jézust számos alkalommal közös vacsorákon, közös lakomákon találjuk a társadalomnak azokkal az elemeivel, akikkel egy Jézushoz hasonló rabbi nem vállalt volna asztalközösséget. Olyanokkal evett együtt, akivel abban a társadalomban az Ővele mondjuk így egy szinten lévő emberek soha nem ültek volna le együtt enni. Vámszedők, bűnösök, mindenféle népség. De Jézus ezt azért teszi, hadd idézzek megint valakit, hogy „Jézus szolgálatának az egyik megkülönböztető jellemzője, ez az asztalközösség, radikálisan befogadó és nem hierarchikus gyakorlat”.(Dictionary of Jesus and the Gospels, 796) Nem csak azokkal ülök le, akikkel egy szinten vagyok. Mindenkit befogad és azt mondja, hogy Jézus ezzel jeleníti meg, hogy mi az Isten országának a lényege, mi az Isten uralmának a lényege, hogy mindenkinek helye van az Isten országánál és az Isten asztalánál. „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” mondja Jézus nekünk mindezek után. Tudja, hogy szükségünk van ételre. Tudja, hogy azáltal élünk.

II. Hogyan formál ez az imádság minket?

Mit jelent számunkra ezt az imádságot imádkozni? Hogyan tudjuk mi ezt az imádságot imádkozni? Mit jelent a kenyérért imádkozni? Hát erre a legkönnyebb lenne rávágni azt, hogy ez az imádság képmutatás és butaság. Képmutatás, mert tudjuk jól, hogy van kenyér, nem? Bármikor bemész a boltba és kapsz kenyeret. És közöttünk nincs olyan, akinek ne futná kenyérre itt és most. Kenyérért imádkozni, amit bármikor megvásárolhatunk, még a legszegényebbek is, ez egy képmutató imádság, nem? Ez ájtatoskodás, mondhatnánk, ez önbecsapás. Meg lehet tenni, persze, van aki megteszi, hogy azért imádkozik, ami úgyis van, ezt könnyű átélni. Mért imádkozzuk ezt? Tudjuk-e ezt imádkozni? Mert bennünk ugyanezek a kérdések ott vannak. Ha nem is így konkrétan, de a probléma ott van. Hogyan imádkozunk azért, ami mindig van bőven? A másik pedig, hogy ez butaságnak tűnik, mert világos, hogy Jézus korában viszont volt kenyér kérdés. De ma, a nyugati világban, ahol mi élünk, a többség számára nincs. Nem ez a tipikus példája annak, hogy egy modern, felvilágosult és technikailag fejlődő emberiség kinövi az imádságot? Ezt az imádságot már kinőttük. Ez már nem a miénk. Ahol pedig éheznek, ott vajon segít-e?

Ezekkel a kérdésekkel és fenntartásokkal együtt, legyenek ezek ott a háttérben, a gondolatainkban, szeretnék több dologban rámutatni arra, hogy hogyan formál ez az imádság minket, ha naponta elmondjuk, átéljük. Ha úgy mondjuk el, hogy reflektálunk arra, mit is mondunk, mit is jelent, mit is kérünk. Ránézünk az életünkre, mit is kaptunk, ha így imádkozzuk.

Először is emlékeztet arra, hogy egyedül az Atyából, egyedül az Atya által élünk. Amikor a kenyeret, ami nekünk bőségesen adatik – bár naponta látjuk azokat, akiknek nem – az Atyától kérjük el, mint gyermekei és ezt őszinte és tiszta szívvel tesszük, akkor az azt jelenti, hogy mindent átadtunk Neki. Ez azt jelenti, hogy mindent a kezébe tettünk. Ha elkérjük Tőle a kenyeret és elfogadjuk Tőle a kenyeret, miközben tudjuk, hogy dolgozunk, satöbbi, ez azt jelenti, hogy mindent a kezébe tettünk, mindent átadtunk Neki. Akkor elismerjük azt, hogy Ő ad erőt, egészséget, értelmet dolgozni, hogy Általa van pénzünk, hogy nem magától értetődő, hogy egy olyan helyen élünk, egy olyan társadalomban, ahol a többségnek ez nem kérdés. Akkor az történik, hogy az ételt, ami táplál, ami naponta energiát ad a sejtjeinknek, a testünknek, ami által élünk, Tőle kérjük el és Tőle is fogadjuk el. Akkor átéljük, hogy ez nem automatikus, átéljük egészen fizikai értelemben is, hogy élünk, mozgunk, energiánk van. Ez Tőle van, ez Belőle van, Általa van. Azt mondd, hogy nem így van? Nem lehetséges, hogy valaki mellett ott van akármennyi étel felhalmozva és ő közben éhen hal betegségében, mert nem tudja befogadni? Láthatunk ilyet. Lehetséges az, hogy bőségben élünk, mert nem kérdés, hogy lesz-e holnap kenyér az asztalunkon és mégis Istentől kérjük el és Istentől

fogadjuk el? Lehetséges. Ha átéljük, hogy Isten táplál, hogy Ő adott életet és Ő tart fenn, ha ezt imádkozzuk, ez formálódik ki bennünk.

Másodszor, ha ezt imádkozzuk, akkor emlékezünk arra, hogy mi az, ami igazán szükséges, és ez egy elégedettebb és egyszerűbb életre vezet bennünket. Ha naponta elkérjük az Atyától az alapvető ételmet, a kenyeret, mert így tanította Jézus, ezt adta a szánkba Jézus, és erre tudatosan reflektálunk, akkor elkezdünk leegyszerűsödni. Például ez határt szab mértéktelen vágyainknak, ami lehet akár az étellel kapcsolatos, de akár az ételen túlmutatóan bármi más, amit mi annyira-annyira szeretnénk, annyira vágyjuk és annyira elképzeltetlenné tartjuk az életet nélküle. Határt szab ennek. Elkezdünk gondolkodni, hogy mit kérünk, mit adott Jézus a szánkba? Mire van igazán szükségünk? Amikor azt látjuk, hogy ez bőven megvan, akkor ez hálássá és megelégedetté tesz minket annak élvezésében, ami adatik. Megtanít elengedni bizonyos hiábavaló dolgokat. Szembefordít azzal az alapvető „mindig többet” lelkülettel, amire az egész kultúránk épül, hogy mindig többet, mindig többet. Ezt a lelkületet kezdi el legyűrni bennünk. Hogyha csak ezt kérjük és csak ezt mondjuk, amit Te a szánkba adtál, hogy kérjünk, látni fogjuk, hogy mennyivel többet adtál, mennyivel több van nekünk, mint szükséges, milyen gazdagok vagyunk. Akkor arra is elkezdünk rájönni, hogy milyen pazarlóak vagyunk és itt jön a következő lépés.

Megtanít azokra figyelni, akiknek nincs. Mert amikor rájövök, hogy milyen gazdag vagyok, meg hogy milyen pazarló vagyok, akkor elkezdem meglátni azokat, akiknek nincs. Azt mondjuk, a *mi* mindennapi kenyerünket, nem az *én* mindennapi kenyeremet. A *mi* mindennapi kenyerünket, amikor a világ fele éhezik, de nem a világ felét kell látnunk. Átjár minket az, hogy mennyivel több van nekem, mint amit kérek és tudom, hogy ami van, az Istentől van és nem azért, mert én annyira jól megszereztem ezt a sokat és szerezzem meg mindenki más magának ezt a sokat. Nem! Ez egy más lelkület, ez a jézusi lelkület. Igen, dolgoztam, igen, pénzt kerestem, igen keményen dolgozom és mégis Tőled van és sokkal több van, mint kell, milyen gazdag vagyok, milyen hálával és örömmel adhatok annak, akinek nincs. Az imádság átfórná. Az leszel, ami az imádságod. Az életed az lesz, ami az imádságod. Egyre szabadabbá tesz, egyre bőkezűbbé, számos konkrét cselekedetet munkál ki. Kit támogathatok pénzzel? Kinek vegyek ételt? Mikor és hogyan juttatom el neki? Kit hívok meg az asztalközösségembe? Ez az imádság annyira valóságos, hogy vannak emberek, akik erre olyan szinten föltették az életüket és a szolgálatukat, hogy nem a saját kenyerüket kérték el naponta, hanem sok-sok embernek a kenyerét. Az egyik ilyen példa a 19. században Angliában Müller György, aki Bristolban öt árvaházat tartott fenn és 2000 árva gyerekről gondoskodott úgy, hogy soha nem kért adományt, csak imádkozott. Hitből éltek és naponta kérték el az ételt, nem volt meg előre, több hónapra. Az egyik leghíresebb történet az ő hitéről, hogy egyik reggel leültek a gyerekek és elmondták az asztali imádságot és még nem volt meg az aznapi étel. De ő hitt. És közben megérkezett az az ember, aki hozta

az ételt. Váratlanul, nem lehetett előre tudni, hogy jön. Mindennapi kenyerünk. 2000 árva gyereket tartott életben ezzel az imádsággal.

Negyedszer, ha azt tudjuk egészen mélyen és egészen személyesen imádkozni, hogy a mi „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, akkor ez elindíthat többeket a gyógyulás felé. Mert egy olyan világban élünk, ahol az evéshez kapcsolódóan számos rendellenesség létezik. Számos súlyos lélekbeli probléma, betegség. Mikor elkezdjük ezt imádkozni, ha ilyen rendellenességgel, problémákkal küszködünk, akkor elkezdjük azt más fényben látni. A mértéktelenség, aki azzal küzd, hogy nem bírja abbahagyni, ha belegyakorolja magát ebbe az imádságba, másképpen fogja látni magát, meg a vágyait. A „túl kövér vagyok”, ami különösen nőknél kóros koplaláshoz vezet. El tudod kérni az Atyától a kenyeret? El tudod Tőle fogadni az ételt? Meg tudod úgy enni, hogy ez Isten kezéből jön? Mennyire más helyre kerülhet az evés! Vannak, akik kényszeresen törekszenek a nagyon egészséges ételek fogyasztására, szinte betegek már, hogy mi az, amit nem esznek meg, mi az, amit megehetnek és ez lehet, hogy anyagilag is egy olyan helyzetet hoz, amit már nem bírnak fenntartani. Egy ponton túl ez egyfajta betegség. El tudod fogadni az egyszerűbbet? A kevesebbet? Érted, hogy hogyan formál át? Hogy Ő táplál? Amikor valaki depressziós és már nincs kedve enni, az a legmélyebb pont, ahogy a zsoltáros is mondja „könnyhullatásom kenyerem éjjel és nappal”, (Zsolt. 42) nem eszem. A depressziósnak harc naponta elmondani, add meg nekem a kenyeret és én elfogadom a kezedből és megeszem, mert Te adod. Nem akarom, semmim nem kívánja, de megeszem. Értitek, hogy tárja fel a gyógyulás perspektíváit, amit csak az imádság hoz, ha az Atya színe előtt jelen vagyunk. Egyszerű imádság jézusi lelkülettel és más emberré leszünk. Amikor azt mondd akár az előző helyzetekben, hogy „jövel Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk” megszenteled az ételt és az Atya kezéből fogadod el, ez gyógyító.

Arról ma nem tudok beszélni, amit Luther Márton mond, hogy ez az imádság nemcsak a kenyérről szól, hanem benne van étel, ital, háztartás, egészség, pénz, vagyon, hívő házastárs, jó kormányzás, békesség, becsület, barátok, minden személyes szükség ide tartozik. Folytathatnánk: devizahitel, árfolyam, végtörlesztés, minden személyes szükségért imádkozhatunk. Mindenért. Miután végigléptük az imádságot idáig, Rád nyitott az életem, Téged dicsőítelek, a Te országod van előttem, a szükségeim ott fognak betelni, a Te akaratod legyen meg ma általam, bennem is, gyermekként tárjuk elé az összes személyes szükségünket. Kérni viszont azért nehéz, mert aéréshez bizalom kell. Merek-e Hozzá fordulni, bízom-e Benne, hogy nem utasít el? Aéréshez alázat is kell, ami a büszkeségünk ellentéte. Szabad vagyok kicsinek lenni, gyengének lenni, és elismerni, hogy szükség van valakire, aki nagyobb, mint én. Ez az alázat. Aéréshez hit kell, hogy Isten meg tudja adni, meg akarja adni nekem, amit kérek. Bizalom, alázat, hit. Ez pedig nincs máshol, mint a gyermek szívében.

Itt kezdődött az imádsága annak, aki tudja, hogy az Atya szereti, aki tudja, hogy az Atya hatalmas és aki tud az Atya gyermeke lenni. Ez tehát Jézus imádsága, ebbe hív meg. Nem felejthetjük el, hogy erre a meghívásra azáltal lesz lehetőség, hogy Jézus egy alkalommal azt mondja „ez a kenyér az én testem, amely értetek megtöretik”. Ahhoz, hogy a kenyeret megegyük, meg kell törni, szét kell osztani. Jézus teste megtöretik a kereszten. Szétosztatik, hogy mi együnk belőle, hogy tápláltassunk, hogy éljünk általa, hogy Isten gyermekeivé lehessünk halála és feltámadása által. Ha elfogadtad ezt a Jézus Krisztust és Isten gyermekévé lettél, akkor szabadon imádkozhatsz még a kenyérért is. És meglátod, hogy közben csodák történnek az életedben. Ámen!

Lovas András